

mindre brændende, han fordybede sig med Kenderblik i deres kunstfærdige Tildannelse og tolkede dem derudfra. Denne kunstindustrielle Betragtningssmaaede vil sikkert blive ved med at være en af de væsentligste for Arkæologien, selv om en berettiget Reaktion mod dens Overherredomme i Øjeblikket gør sig stærkt gældende. Men for de bebyggelseshistoriske Studier, som nu saa stærkt optager Sindene, har Sophus Müller selv banet Vejen gennem en Række mesterlige Afhandlinger, først og fremmest den epokegørende *Vej og Bygd* (Aarbøger 1904), hvortil senere sluttede sig hans Studier fra Vendsyssel og Sønderjylland (smstds. 1911—14). Ogsaa hans Boplads-Studier fortjener at nævnes i denne Sammenhæng (1906 og 1919). P. N.

10. August 1934 døde Anna Hude 76 Aar gammel. Hun hørte til den ældste Kreds af Kr. Erslevs Elever og modtog som de andre afgørende Tilskyndelser gennem hans inciterende Undervisning og gennem Samarbejdet med ham. Erslevs ledende Haand spores i Prisaafhandlingen: »En Fremstilling og Kritik af de nyere Opfattelser af Spørgsmaalet om Lensvæsenets Opkomst«, for hvilken Anna Hude fik Universitetets Guldmedaille 1888, og ligeledes i hendes maalbevidste og stringente Arbejde: *Danehoffet*, hvorved hun — som den første Kvinde ved Københavns Universitet — vandt Doctorgraden 1893; karakteristisk er det, at Udgangspunktet var et kildekritisk Spørgsmaal, og at Undersøgelsens Omraade er meget skarpt, for skarpt afstukket.

Allerede som Student havde Anna Hude været Erslevs Hjelper ved Udgivelsen af »Aktstykker og Oplysninger til Rigsraadets og Stændermødernes Historie i Kristian IV.s Tid«; siden var hun Medudgiver af »Repertorium diplomaticum regni Danici mediævalis«. For Rigsarkivet, hvor hun var ansat fra 1889 til 1910, da hun ægtede Kr. Erslev, udgav hun sammen med F. Falkenstjerne *Sønderjydske Skatte- og Jordebøger* (1895—99). Men hendes videnskabelige Production standsede meget tidligt. En dyb Trang til Livsforstaaelse førte hende til religiøs Speculation og religionspsychologiske Studier, bort fra Historien. Ellen Jørgensen.

3. Februar 1934 døde den tyske Retshistoriker Max Pappenheim i en Alder af 74 Aar. Pappenheim var i en lang Aarrække (1888—1928) Professor ved Universitetet i Kiel, hvor han foruden Retshistorie docerede tysk Privatret, Handelsret og Søret og hans største videnskabelige Arbejde, *Handbuch des Seerechts*, falder